

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. május 3.
(vasárnap)**

Szepesy László

A CSALÁD KRISZTUS KEZÉBEN

Énekek: 225,1-5, 265,1-5

Alapige: Márk 10,13-16

„Ekkor gyermekeket hoztak hozzá, hogy illesse meg őket; a tanítványok pedig feddték azokat, akik hozták. Jézus pedig ezt látván, haragra gerjedt, és mondta nékik: Engedjétek hozzám jöni a gyermekeket és ne tiltsátok el őket; mert ilyeneké az Istennek országa. Bizony mondom néktek: Aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképpen sem megy be abba. Aztán ölébe vette azokat, és kezét rájuk vetve, megáldotta őket.”

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk, hogy együtt családdunkkal, vagy éppen egyedül, otthonainkban, de egy test tagjaiként lehetünk a Te színed előtt. És köszönjük, hogy ahogyan énekeltük, valóban mindenben gondoskodsz rólunk, nemcsak családjainkon keresztül, nemcsak szüleinken át, hanem a Te igéden keresztül táplálsz bennünket, megadsz nekünk minden szükségeset, ami hitünkhöz, üdvösségünkhöz kell. Köszönjük, hogy naponként Rajtad tartod a mi szemeinket, kezeiddel védsz és óvsz bennünket, táplálsz, de hogyha kell, akkor feddesz, intesz, és ha kell, vissza is térítesz, hogyha eltévedtünk, és rossz irányba halad az életünk. Köszönjük, hogy ezért újból és újból szent Fiadat hozod elénk, Jézus Krisztust, aki számunkra valóban olyan, mint sötétségben a fény és világosság.

Köszönjük Neked, hogy ezen a mai alkalmon is kérhetjük az énekíróval együtt, „mutassad meg szent Fiadat nekünk”, és könyörgünk is, segíts, hogy Őbenne hihessünk, Őhöz ragaszkodjunk. Erre segíts bennünket most is Szentlelked által, áldd meg Rád figyelésünket, igehallgatásunkat, és add, Urunk, hogy amit elhittünk, az alapján tudjunk élni, cselekedni is.

Jézus Krisztus nevében így áldd meg mai istentiszteletünket, együttlétünket!

Amen.

Igehirdetés

Az elmúlt másfél hónapban mindannyiunk családi élete nagyon megváltozott. Sok szülőnek az otthon munkahellyé, a gyerekek számára pedig iskolává, óvodává változott. Sok édesanyának a mindennapi teendője és munkája mellett tanító nénivé is kell lennie, hogy segítse gyermekét, gyermekeit a tanulásban. Bár több édesapa még mindig eljár dolgozni, de többen vannak, akik otthon maradnak, és végzik el a min-

dennapi feladatukat, és eközben nem szabad őket zavarni. Az elmúlt hónapban sok minden nehezebb lett, olyan hétköznapi dolgok, amelyeket eddig könnyen el tudtunk végezni, most bonyolultabb lett. Példának okáért a tanulás is ilyen, mert valljuk be, otthon nehezebb figyelni, mert sok minden elvonja a figyelmünket: bármilyen játék, más könyv, szívesebben foglalkoznánk azokkal, mint a tanulással. És a munka sem mindig olyan egyszerű a felnőtteknek sem, hisz a munkahelyen lehet, hogy több eszköz vagy segítség állna rendelkezésükre, otthon viszont sok mindenben egyedül maradnak. Az édesanyáknak is sok munkát kell rangsorolni, mert nem fér bele minden egy napba, és valamit el kell hagyni, valamit be kell fejezni, és azt mondani, hogy most erre nincs idő, mert fontosabb mondjuk a tanulás, hogy legyen ebéd, vagy éppen a munkát kell elvégezni. És tudjuk jól, hogy abban is változás történt, és ez is kicsit nehezebb számunkra, hogy a nagyszülőkkel nem találkozhatunk személyesen, bár lehetőség van telefonon és interneten keresztül a velük való beszélgetésre.

Ebben a megváltozott helyzetben és életben ugyanúgy feszültekké válhatunk, mint máskor, de lehet, hogy kicsit türelmetlenebbek vagyunk, és sok minden megkísért bennünket, felnőtteket, gyerekeket egyaránt. Akár az, hogy lustábbak legyünk, ne végezzük el azt a feladatot, ami ránk lett bízva, amit nekünk kellene megtenni, és ezzel másokat terhelünk, mert vagy másoknak kell minket fegyelmeznie, hogy csináld már meg, mert rád várok, vagy pedig a testvéremnek vagy szülőmnek kell elvégeznie helyettem a feladatot. Vagy az is kísérthet bennünket, hogy csak azzal törődünk, hogy nekünk legyen segítségünk, de arra kevésbé gondolunk, hogy mi miben tudnánk a másiknak segíteni. Vagy éppen versengünk: kinek az akarata jusson érvényre, mit csináljon a család, azt, amit én akarok, vagy amit a testvérem szeretne, vagy amit a szüleim. Sok más egyéb gondolat és dolog kísérthet minket, és ezeknek a célja gyakran az, hogy a családon belüli kapcsolatainkat, szeretetünket elvegyék, a családtagjainkkal, akár testvéreinkkel, akár szüleinkkel összevesszünk, és megromoljon velük a kapcsolatunk. A kísértések célja elsősorban ez. De tudjuk jól, hogy azt is el akarják érni, hogy megromoljon a Jézussal való kapcsolatunk, hogy ne figyeljünk arra, hogy kicsoda Ő a családukban, és ne figyeljünk arra, hogy Ő mit szeretne, hogy milyen gyermekek, szülők, nagyszülők legyünk. Ezek a kísértő gondolatok mindig minket helyeznek a gondolataink középpontjába, nem pedig azt, hogy Jézus mit szeretne, hogy egy adott helyzetben mit tegyek. És bizony nagyon sokszor nem hisszük el, hogy Isten Krisztuson keresztül meg akarja áldani családjainkat – mint például a felolvasott történetben a legkisebb gyermekeket –, nem hisszük el, hogy a kapcsolatunkat minden veszekedés vagy más kísértés ellen meg tudja őrizni, vagy segít nekünk abban, hogy megbocsássunk egymásnak. És sajnos, mivel nem hisszük el, hogy Krisztus ilyen hatalmas, nem is fordulunk Őhöz, így élünk, hogy egyedül vagyunk az előbb említett küzdelmeinkkel, feszültségeinkkel, veszekedéseinkkel.

A Sátán célja természetesen az, hogy ne higgyük el, hogy Jézus örködik a hívó családok felett, vigyáz ránk, és meg akar áldani minket, ahogyan a gyermekeket is. A Sátán célja mindig ez: az Istentől kapott békességet, szeretetet, egymásra figyelést el akarja venni a szívünkből, és helyette veszekedés, önzés, nemtörődömség magjait akarja elültetni belénk. Ezt úgy akarja elérni, hogy azt higgyük, hogy egyedül vagyunk, nincs velünk Krisztus a családban. Ezért fontos látnunk azt, és megérteni, elhinni, hogy kicsoda Jézus, kicsoda Ő nekünk, és mit tesz a mi családukért. A mai történetünk is részben erről szól: mi Jézus Krisztus szerepe a családban.

A Sátán már Jézus földi élete alatt is azon munkálkodott, hogy a legtöbb ember tévesen gondolkodjon arról, hogy kicsoda Jézus valójában. Olyannak akarta Őt lát-

tatni, amilyen nem volt. A mai történetünk sem azzal kezdődik, hogy Jézushoz az édesanyák rögtön kiscsecsemőket vittek (Máté evangéliuma szerint) a karjukban, hanem a beszélgetés korábban kezdődött. A fejezet elején azzal kezdődik a történet, hogy Jézus Júdeán túlra érkezik, és ott a farizeusok megkísértik Őt a családdal kapcsolatos gondolattal, azzal, hogy szabad-e a szülőknek elválniuk, Isten megengedi-e ezt. És amikor Jézust megkísértik ezzel, akkor nemcsak azzal kísértik, hogy sok-sok veszekedés után a házaspárok, a szülők elválhatnak-e, hanem Istennel kapcsolatos ez a kérdés, hogy vajon Isten törődik-e a szülőkkel a nehéz körülmények között, törődik-e azzal, hogy a bűnökkel küzdő házasságokat megmentse és meggyógyítsa a kapcsolatukat. Kísértés jött a farizeusok részéről: szabad-e elválni? Igazolni akartak egy rossz gyakorlatot, ami akkoriban mindennapos volt, de sajnos manapság is sokakat kísért, hogy minden apró-cseprő dologért haragudhatunk a másokra, nem kell neki megbocsátanunk, hanem igenis haragudjunk annyira rá, hogy meg akarjunk tőle válni. Krisztus azonban elutasítja ezt a kísértést, nemet mond rá, mert azt mondja, hogy Isten a házasságokat egybeszerkeszti. A teremtési rend így volt, Ádámot és Évát egymásnak teremtette, és nem azért, hogy elváljanak, hanem hogy életük végéig együtt legyenek. Mi is itt a lényeg? Azt próbálják a farizeusok elérni, hogy a Jézussal levő tömeg azt higgye, hogy Jézus nem küzd a házasságokért. Azt mondják ezzel, hogy Isten nem képes legyőzni a szülők között lévő esetleges feszültségeket. Jézus viszont határozottan azt mondja, hogy ez nem igaz, Isten egybeszerkeszti a házaspárokat, azaz Ő a családon belül egybeszerkesztő munkát végez el, a családot egyben kívánja tartani! Nem mindegy, hogy ezt elhisszük-e Őróla, hogy Ő végzi ezt az egybeszerkesztő munkáját, akár úgy, hogy megbocsátani tudjunk egymásnak, és Ő ebben segít minket, vagy szeretetet ad nekünk, vagy azt, hogy figyeljünk a másokra, hogy ne csak a magunk érdekeit nézzük, hanem a másikat is, és még sok mindennel teheti Ő egygőze a házasságot és a családot is.

Mivel a Sátán nem tudta Jézust rávenni arra, hogy lemondjon a rossznak tűnő házasságokról, tovább támadja Őt, és más embereken keresztül próbál megint egy másik hamis képet kialakítani Jézusról. Itt már nem az ellenségein keresztül kísérti, ez nagyon ravasz egyébként részéről, mert az, hogy a farizeusok Jézust megkísértették (ezt a kifejezést használja a Biblia), az valahol már – mondhatjuk – megszokott a bibliai történetekből, a farizeusok közül sokan nem szerették Őt. De a Sátán ravasz, azokon keresztül is kísért, akik szerették Jézust, mégpedig a tanítványokon keresztül. A felolvasott történetben, amikor a kisgyermeket odaviszik Jézushoz, Jézust pont a saját tanítványai kísértik meg, mert el akarják tiltani Tőle a gyermekeket, azaz azt mondják, hogy Jézus nem olyan, mint aki a kisgyerekekkel ennyire törődne. Jézus nem olyan, aki meg akarja áldani a kisgyermeket. Lehet, hogy a tanítványok jó szándékból nem akarták odaengedni ezeket a szülőket és kisgyermeket, mert azt hitték, hogy Mesterük már nagyon fáradt, és pihennie kell, mégis valami nagyon rosszat tettek. Ezt pedig abból tudjuk, hogy Jézus Krisztus megharagudott rájuk. Az evangéliumokban nagyon kevésszer olvassuk ezt, hogy Krisztus valamire megharagszik. Most viszont ez a helyzet: a tanítványok viselkedésére, hogy nem engedték Őhöz jönni a kisgyermeket és a szülőket, megharagudott. Miért? Azért, mert a tanítványok azt gondolták, lehet, hogy egy ilyen nagy Mesterhez nem illik, hogy ilyen kisgyermekkel foglalkozzon. Egy Messiás Király nem tud országa minden lakosával foglalkozni. A főemberekkel igen, és majd azokon keresztül foglalkozik a családokkal, a családok meg törődjenek a kisgyermekkel – ezt gondolták. Vagy éppen azt, hogy miért kell egy ilyen kiscsecsemőt, aki még nem is érti, ami vele történik, oda-

vinni Jézushoz, és az Ő áldását kérni számára, amiből Ő semmit nem fog fel, nem érti, mi történik vele, és ezért nem is tudja kellő módon megbecsülni azt. Vagy miért kell egy olyan kisgyermeket odavinni, aki úgymond még nem is tud hinni emiatt úgy, ahogy egy felnőtt vagy egy nagyobb gyermek tud már? Ezt a képet próbálja a Sátán kialakítani Jézusról bennünk, hogy Ő az ilyenekkel, azokkal, akik nem tudnak még Benne hinni, vagy nem értik, amit Ő mond, Ő nem törődik, és nem akarja magához fogadni, hívni és megáldani őket. De Jézus nemet mond ezekre, megharagszik, és maga vitatkozik a tanítványokkal, és parancsol rájuk, hogy engedjék Hozzá menni a kisgyermeket, mert mindaz, amit eddig elmondtam kísértésként, nem igaz, Ő igenis magához hívja azokat a gyermekeket, akik azt se értik, kicsoda Ő, de a nagyobbakat is. Mert Ő szereti őket, és igenis meg akarja áldani az ő életüket. Pont ezért Ő maga küzd is, a tanítványokkal szembeszáll, és azt mondja, hogy hagyjátok hozzám jönni őket, és nagyon határozottan haragjával utasítja őket, és adja tudtukra, hogy ez nem Ő, amit ők Róla elképzelték, hogy nem engedi magához a kisgyermeket, Ő igenis, még ha esetleg fáradt is, akkor is magához fogadja a gyermekeket. De tudjuk jól, hogy most már ez nem igaz, mert Ő most már így nem fárad el, mint akkoriban az emberi teste elfáradt. Jézus tehát magához hívja és fogadja a gyermekeket azért, mert tudja jól, hogy mindenkinek, nemcsak a felnőtteknek, nemcsak a nagyobb gyermekeknek, a kisebbeknek is Őrá van szüksége ahhoz, hogy övék legyen a menny. Mert Ő az egyedüli ajtó, amelyen keresztül oda be lehet menni. Ő az egyedüli, akin keresztül bűnbocsánatot kaphatunk. Ő az egyedüli, akin keresztül Isten áldása a miénk lehet. Tehát igenis nagyon-nagyon szükséges az, hogy Krisztushoz odamenjen mindenki, még a kisgyermeket is oda kell vinni Őhöz. Mindenkinek szüksége van Krisztusra, személyes kapcsolatra Vele.

Máté, Márk és Lukács evangélisták azután, hogy megírták a gyermekek megáldásának történetét, mindhárman azzal a másik történettel folytatják, amelyben egy gazdag ifjú megy oda Jézus Krisztushoz, és arról kérdezi Őt, hogy hogyan lehet övé az örök élet. A Sátán még aznap, közvetlen a gyermekek megáldása után folytatja Krisztus megkísértését, és azt, hogy Ő róla tévesen gondolkozzunk, rossz dolgokat higgyünk Róla, kevesebbet, olyat, ami nem Ő valójában. Mivel a Sátán kudarcot vallott a farizeusokon és a tanítványokon keresztüli kísértéssel, ezért egy ifjúval próbálkozik, akit valószínűleg mindenki megbecsült, aki ismert lehetett a környezetében, mert egy jó-ravaló derék fiú volt, lehet, hogy még a Bibliát is olvasta, igyekezett a Tízparancsolatot nemcsak megismerni, hanem a szerint is élni, saját belátása szerint legalábbis erre törekedett. Nem lopott, nem hazudott, más kárát nem kívánta, szüleit tisztelte és szerette. Ha bárkit megkérdezett volna Jézus helyett ez az ifjú, hogy mit tegyek, hogy örök életem legyen, lehet, hogy azt felelték volna, hogy élj továbbra is így, mert te annyit jót teszel, hogy biztosan kiérdemled a mennyországot és az örök élet ajándékát. Hiszen, ha eljársz templomba, néhány szabályt, amit a szüleid és a Biblia mond, betartasz, és figyelembe veszel, és azok szerint fogsz élni, akkor biztos, hogy tiéd az örök élet. Mi volt ebben a kísértés? Az, hogy ennek az ifjúnak nem Jézus, hanem Jézusnak csak a tanácsa, az útmutatása kellett. Mit cselekedjem, hogy enyém legyen az örök élet? Ezzel a kérdéssel fordult fordult Hozzá. Nem azt kérdezte, hogy Tiéd lehetek-e, lehetek-e a tanítványod, és leszel Te az én Istenem és Megváltóm, hanem én mit tegyek ahhoz, hogy enyém legyen, és megszerezem magamnak az örök életet. Nem tudom, érezzük-e a különbséget, hogy ennek az ifjúnak nem Krisztus kellett, hanem csak az Ő útmutatása, tanácsa, és ez volt a nagy kísértés, és ez volt a téves kép, amit a Sátán el akart hinteni, hogy Jézus nem kell nekünk, csak az Ő tanácsa,

az Ő beszéde, az Ő parancsai, de személyesen Ő nem. Pedig pont az előbb mondta ki Krisztus, és lehet, hogy ezt a gazdag ifjú is hallotta, lehet, hogy ő is szemtanúja volt annak, hogy megáldotta a gyermekeket, hogy egyedül Őrajta keresztül lehet miénk az üdvösség. A kisgyermek, akiket hozzá vittek, még nem sok jót tudtak tenni, tehát nem mutathattak fel Isten előtt érdemeket, jó cselekedeteket: mennyiszor fogadtam szót apának, anyának, hányszor segítettem, hányszor mentem oda testvéreimhez megvigasztalni őket, vagy hányszor játszottam békésen együtt velük. Semmi ilyesmit nem tudtak felmutatni, de Krisztus mégis szeretettel és kegyelemmel az ölébe vette őket, sőt, egyenesen Ő hívta őket oda, mert elvileg megakadályozták, hogy odamenjenek, Krisztus küzdött ezekért a gyermekekért, és megáldotta őket. Ez pedig azt jelenti, hogy Jézus Krisztus szeretete miatt lehetünk áldottak, az örök élettel is megajándékozottak, nem pedig azért, amit mi teszünk, vagy mert sok jóval kiérdemelnénk azt. Jézusnak ezt fel kellett vállalnia a gazdag ifjú esetében is, hogy Ő nemcsak egy tanácsadó, egy újabb szabályadó, aki meg akarja mondani, hogy mit tegyünk és hogyan éljünk, hanem Ő maga személyesen a Megváltó, akire szükségünk van, aki szeret minket, és akihez mi is mehetünk. És nem mondhatott Jézus Krisztus mást a gazdag ifjúnak sem, csak ezt: rám van szükséged, „*add el minden vagyododat ... és gyere, kövess engem*”, azaz legyél az enyém, légy velem, legyél az én tanítványom, én pedig a te Mestered, Megváltód, Krisztusod. A gazdag ifjú szomorúan otthagya Őt, mert szerette a pénzét és a vagyonát, és nem hitte el, hogy Jézusban nagyobb kincset kap, mint amije van.

Látjuk tehát, hogy Krisztus mindhárom esetben megkísértetett, de győzött, mégpedig úgy, mint aki családjainkra vigyáz, és akitől megkaphatjuk az üdvösséget és az áldást. Krisztus nem engedte, hogy hamis dolgokat higgyenek el az emberek Őróla. Megkísértetett, a Sátán próbált Róla hamis képet festeni, hogy Ő nem törődik a veszekedésekkel a családban, Ő a legkisebb gyermekekkel nem foglalkozik annyit, Ő csak egy egyszerű tanácsadó, aki a mindennapi élet szabályait mondja meg nekünk, de Ő mindháromat elutasította, és azt mondta, hogy Ő jóval több ennél nekünk. Mi a bátorítás számunkra abban, amit Ő tesz? Az, aki Ő valójában, és az a munka, amit elvégez a mi családjaink életében. Mert Ő a mi hívó szüleink, nagyszüleink házasságának egybeszerkesztője, de megtartója is. Ez az egybeszerkesztés nemcsak az esküvő pillanatában történik meg, hanem folyamatosan, Ő az, aki egyben tartja a házasságokat, mert Isten munkája ez a családon belül. Ez nem azt jelenti, hogy szüleim ne követnének el bűnöket, sem azt, hogy ne lenne veszekedés közöttük. De Jézus Krisztus azt mondja, hogy aki Őt szereti, Őbenne hisz, az a házasságában – akár örömeiben, akár bűneiben is – Őhöz megy, Őt keresi, és látja és reménykedik Isten egybeszerkesztő, egybetartó munkájában. Így szüleink rendezett házasságáért, kapcsolatáért is Istennek lehetünk hálásak, és az ő szívükben végzett munkáját köszönhetjük meg Neki. Istennek ez az egybeszerkesztő munkája – én úgy gondolom – a családra is kihat, mert ha a szülőket megáldja Isten, ha őket egyé teszi, az kihatással van a gyerekekkel való kapcsolatra, de a nagyszülőkkel való kapcsolatra is. Mert tudjuk jól, hogy a bűn az, ami szét akar minket választani, a bűn és Krisztusban való hitetlenség, ami a gyermeket az apja és anyja ellen fordítja, ami testvér és testvér között veszekedést, perpatvart okoz, Isten viszont azon munkálkodik, hogy egyek, egységesek legyünk. Ha a váláshoz – amiről a farizeusok kérdeztek – veszekedések és szeretetlenség vezet el, és ezek ellenére Krisztus egyben tudja tartani az általa egybeszerkesztett kapcsolatot, a házasságot, akkor hadd mondjam így, hogy a családban is ugyanúgy ezt meg tudja tenni, ha Őhöz fordulunk. Minden ilyen kísértéssel, vagy ha már a

kísértésnek engedtünk, akkor bukásunkkal, bűnünkkel Őhöz mehetünk, és kérhetjük, hogy Ő őrizz meg családunkat, bocsássa meg bűneinket, és adjon nekünk megtérést abból, hogy ne magunkkal törődjünk csak, hanem szereteteinkkel is.

Különösen is hálásak lehetünk Istennek, hogy Krisztus magához hív minket, és Ő maga küzd azért, hogy valóban oda is érzünk. Ő az, aki az akadályokkal szembenéz: nem az édesanyák vitatkoztak az apostolokkal, hanem Krisztus maga. Ő volt az, aki mintegy félreállította őket, hogy szabad út lehessen Őhöz, és ebben reménykedhetünk mi is, reménykedhetünk, hogy Krisztus ma is ugyanígy minden akadályt, ami esetleg bennünk van vagy rajtunk kívül, meggátol minket abban, hogy Őhöz menjünk, olvassuk akár a Bibliát, leüljünk imádkozni, együtt énekelni, vagy éppen bocsánatot kérni, azt az akadályt Ő tudja elvenni a mi szívünkéből. Hálát adhatunk Istennek, ha szüleinket bátorítja arra, hogy Jézushoz vigyenek minket, mint azokat a gyermekeket, akikről alapigénkben szó van, mert ez sem természetes, ha édesanya vagy édesapa Krisztushoz akar vinni minket. Nemcsak egyszer, gyermekkorunkban a keresztelő alkalmával, hanem minden egyes nap imádságban, könyörgésekben, vagy azzal, hogy Bibliát olvasunk együtt otthon, az egész család, és áhítatot tartunk. Az is Krisztussal való találkozási lehetőség, amikor gyülekezetbe megyünk együtt, az egész család, hiszen Jézus azt ígérte, hogy Ő ott lesz jelen, ahol az Ő nevében jönnek össze, akár ketten-hárman, vagy éppen az egész gyülekezet, és akkor a kisgyermek és a szülők is találkozhatnak Krisztussal. Ugyancsak Krisztushoz vitelnek egyik lehetősége – éppen a héten volt rá alkalom – az iskolai vagy gyülekezeti hittanra járás. De leginkább akkor viszik a szülők gyermekeiket Krisztushoz, ha ők maguk is újból és újból Őhöz mennek a hétköznapokban is otthon, akár egy örömteli esemény után hálát adva, vagy egy veszekedés után bocsánatot kérve, vagy valamilyen kérdéssel, amire nem tudjuk a választ, mi hogyan legyen a családban, hogy oldjunk meg egy adott kérdést, problémát, azzal is. Saját példájukkal mutathatják meg a gyermekeknek, hogyan kell Krisztushoz menni, és vihetik így őket magukkal együtt. Együtt is mehetünk Krisztushoz. Mert ebben a történetben nemcsak a gyermekekről van szó, hogy a gyermekek közel kerültek Krisztushoz, hanem ott voltak azok is, akik őket vitték, azaz – közösen is mehetünk Őhöz.

Értelemszerűen különbség van azok között a kisbabák és nagyobb gyerekek között, akik még nem tudnak maguktól Jézushoz menni, és azok között, akik már igen. Mert a nagyobbak esetében nem elég, ha Jézushoz visznek minket, hanem nekünk kell keresnünk Őt, Vele személyes kapcsolatba lépünk. Egy kis csecsemő, mint mondtam, még nem érti, mit jelent Krisztushoz menni. Egy nagyobb viszont, már maga is tud imádkozni, maga is tud beszélni Istennel, maga is tud olvasni Bibliát, vagy hogyha még nem tud olvasni, akkor a szüleit kérheti erre. Felnőtt gyermekeknél – hadd fogalmazzak így, mert a felnőttek is ugyanúgy gyermekek, hiába nőttek fel, a szüleknek még ugyanúgy gyermekei – ugyanúgy igaz ez. Egy szülő vagy már nagyszülő nem nyugodhat meg abban – hadd fogalmazzak így –, hogy a felnőtt gyermeke olyan becsületes és vallásos ember legyen, mint a gazdag ifjú. Nem szabad azt gondolnunk, hogy azért, mert sok jót tesz, biztos övé az örök élet. A gazdag ifjú esete ilyen szempontból figyelmeztetés: személyesen Jézus Krisztusra van szükségünk, nem bizonyos szabályokra, jócselekedetekre ahhoz, hogy üdvözüljünk. Őt kell követnünk, magunkat pedig megtagadnunk, hogy az Ő áldása rajtunk legyen. Mert az igazi áldás, amit Jézus adni tud és adott is a gyermekeknek, de nekünk is, az új élet, amit Őbenne élhetünk. Az áldás nem csak az lehet, ha egészséges, okos, sikeres, népszerű valaki. Mindezeket Isten megadhatja valóban, de mit érünk vele, ha Jézus Krisz-

tus nem a miénk? A gazdag ifjú mit ért volna, ha Jézus csak annyit mondott volna: ott a Tízparancsolat, cselekedd, menjél, kész, szervusz, többet nem találkozunk? A gazdag ifjúnak ez nem vált volna javára, sőt, nem üdvözült volna. Az igazi áldás tehát, amit Krisztus adni tud nekünk, az Ő maga, saját maga, a Vele való kapcsolatunk. Ezért fontos, hogy eljussunk Őhozzá személyesen, és ezért olyan nagy bűn, ami miatt Krisztus haragszik, hogyha valaki meg akar minket ebben akadályozni, hogy Ő személyesen a miénk legyen.

Mert amikor a kisgyermekéről beszélt Megváltónk, akkor az áldás alatt saját magát értette, de a mennyek országának ajándékát is, nem pedig valami mást. Az új élet pedig olyan ajándék, amit egy szülő nem adhat meg gyermekének, csakis Isten, ezért kell Krisztushoz is mennünk. Csak úgy kaphatjuk meg Őt magát, ha Őhozzá megyünk. Ezt apa, anya nem tudja megadni. Jézus egyértelművé tette ezt a gazdag ifjú esetében, mert „hiába” kapott vallásos nevelést, „hiába” ismerte a Tízparancsolatot, és tette a sok jót („hiába”, mert van értelme erre törekedni), de mindezzel nem volt övé az örök élet, mert neki nem kellett Jézus Krisztus. Isten az Ő Fiát akarja nekünk adni, és ezt személyesen nekünk kell elfogadni. Az otthoni légkör, áhítatok, imádságok segíthetnek mindenkinek a családban, hogy Krisztushoz találjunk, de részesülni a Krisztussal való közösség örömeiben és az Ő áldásaiban csak személyesen, hit által lehetséges! A gazdag ifjú történetének azonban örömhíre is van, mégpedig ugyanaz, ami a gyermekek megáldása örömhíre: Krisztus magához engedi, sőt hívja a gazdag ifjút is: „kövess engem”, a Megváltód akarok lenni.

Ennek a három történetnek tehát fő tanulsága legyen számunkra az, hogy mindannyiunknak minden helyzetben Krisztusra van szükségünk, és ezért fontos kérdés, hogy odamegyünk-e Őhozzá. Elhisszük-e, hogy Ő valóban a békességet és az egységet meg tudja nekünk adni a családjainkban is? Lehet, hogy lesznek veszekedések, lesznek bántások, de ettől még Krisztus, ha Őhozzá megyünk, és Őrá figyelünk, meg tudja adni a családi egységet, békét. Valóban elhisszük, hogy meg tudja áldani családtagjainkat, ahogy a legkisebb gyermeket is megáldotta, és hadd fogalmazzak így: ha egy kis csecsemőt is meg tud áldani, a legkisebb testvért, vagy esetleg az első gyermeket a családban, aki még csecsemő, akkor elhisszük-e, hogy minket is meg tud és meg akar áldani? Valóban elhisszük, hogy nagyobb gyermekeinknél – most hadd fogalmazzak kicsit szélsőségesen – nem az a fontos, hogy minden egyes parancsolatot betartanak-e, hanem hogy élő kapcsolatuk van-e Krisztussal? Mert ha élő kapcsolatuk van, akkor még bukásaik és eltévelyedésük idején is Krisztus gondjukat viseli, és mint jó Pásztor utánuk fog menni.

Azzal kezdtem, hogy mostanság sok kísértés és bűn nehezíti meg családi életünket. Ezek fő célja a békétlenség és a Krisztussal való kapcsolatunk meglazulása, hogy téves dolgokat higgyünk el Jézusról, hogy Ő nem törődik a mi családi életünkkel. Ezért ebben a helyzetben figyeljünk Őrá, és higgyük el azt, amit ezek a történetek mondanak nekünk, hogy Ő magához hív minden alkalommal bennünket, mert a Vele való közösségben kaphatjuk meg az Ő áldásait, a bűnbocsánatot és a kegyelmet. Keressük Őt így, együtt, és törekedjünk arra, hogy valóban Hozzá jussunk, és hadd fogalmazzak így is: hogy megadatik a lehetőség, hogy mi is vigyünk másokat, egy családon belül a szülők is vihetik a gyermekeket Krisztushoz, de a gyermekeknek is van lehetőségük a szülőket odavinni Jézushoz, ők is imádkozhatnak értük, és ők is ugyanúgy figyelhetnek Krisztusra. Adja meg nekünk, hogy Ővele együtt ilyen kapcsolatban tudjunk élni, és bízunk abban, hogy Krisztus magához von, magához hív minket.

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, mindenekelőtt azt, hogy Te magad vagy az, aki magadhoz hívsz és vonzol minket. Köszönjük a családjainkat, amelyekben szó lehet a Te igédéről, amelyben szüleink Tehozzád visznek bennünket. Köszönjük Neked az Igét, a Bibliát, az imádság lehetőségét, és köszönjük azt, hogy itt vagyunk gyülekezeti közösségben.

Köszönjük gyülekezetünket, testvéreinket! Hálát adunk azért, hogy keresel minket, és hogy minden akadályt le akarsz győzni az életünkben, ami Tőled elválaszt. Köszönjük, hogy azok ellen a gondolataink ellen is küzdesz, amelyek hamis képet formálnak bennünk Terólad.

Bevalljuk bűnbánattal, hogy mi is gyakran engedünk a kísértésnek, az önzésnek, a lustaságnak, a veszekedésnek, az akaratosságnak, az engedetlenségnek és sok más egyébnek, és inkább azt nézzük, hogy mi mit akarunk, és mi mit kívánunk, nem pedig azt, hogy Te mit szeretnél, és mit mondasz az Igében, hogy mi hogyan legyünk gyermekek, szülők, nagyszülők, házastársak. Kérünk, hogy újból és újból minden családi helyzetben vonj magadhoz bennünket, és legyen ez számunkra természetessé, de ne megszokottá, hogy mindennel mehetünk Hozzád, hisz Nálad van az áldás is, a kegyelem is, a bűnbocsánat is. Köszönjük Neked így családtagjainkat, gyülekezetünk nagy családját, azokat is, akiknek esetleg nem adatott meg a házastárs, de köszönjük, hogy ők is testvéreink, és egy test tagjai lehetünk.

Köszönjük Neked kegyelmedet, minden munkádat, amelyet értünk végzel, és könyörgünk, hogy hadd bízunk egyedül Benned, és csakis a Te kegyelmedben. Áldd meg kérünk így életünket.

Áldd meg magyar népünket, és adj, kérünk, Urunk, szabadítást a betegségből, a vírustól is, hisz az is Tenálad van, hisz Te hatalmasabb vagy mindenné. Könyörgünk, Urunk, hogy segítsd meg az orvosokat, nővéreket, ápolókat a kórházakban, és mindenkit, aki betegeken segít, őket ápolja. Köszönjük a gyógyulásokat, amelyeket már adtál, kérünk, hogy minden más helyzetben is Hozzád tudjunk fordulni.

Kérünk, hogy áldd meg fiataljainkat, a holnap érettségizőket, köszönjük, hogy Te meg tudod áldani azt, amit tanultak, és emlékeztetni tudod arra őket. Áldd meg, kérünk, pedagógusainkat is. Köszönjük az ő erőfeszítéseiket is ezekben a napokban.

De könyörgünk, hogy áldd meg egyházunkat, gyülekezetünket is. Köszönjük, hogy csoportos alkalmaink lehetnek, még hogyha számítógépen keresztül is, de akkor is személyesen. Kérünk azokért a gyülekezetekért, akiknek ez nem adatik meg, és azokért a családokért, ahol ez nincs meg. Te könyörülő vagy, kérünk, hogy így is gondoskodj a Tiedről.

Adj, kérünk, Hozzád térést családtagjaink, szeretteink körében, de magyar népünk között is adj ébredést.

S kegyelmed szerint maradj velünk – ahogy ígérted – minden napon, addig, amíg visszajössz az ég felhőin át, vagy magad mellé veszel minket. Köszönjük, hogy reménységgel nézhetünk arra a napra, köszönjük, hogy a félelmet Te akarod elvenni a szívünkéből, mert Tehozzád mehetünk és Veled lehetünk majd közösségben.

Maradj velünk, kérünk, kegyelmeddel ígéreted szerint!

Ámen.